

Troyat: CUKROVÁ HORA, kapitola šestá:

V pondelok ráno nám Martin oznámil, že máme ísť znova všetci do skladu. Hneď sme vedeli, koľká bije. Len sme sa tak mlčky na seba pozreli a išli sa nachystať. Adam celú cestu hučal, že presne vie, ako to dopadne, že nás starý za toto určite zmláti, ako teraz vyzeráme, že on na nás tak pekne a my ho okradneme, že nám aj plachty dal a nič za to nechcel, aj veci sme si mohli vymeniť... Už som mal z neho hlavu ako meteorologický balón. Nakoniec ho Tomáš zahriakol, nech už bude ticho, že nám to bolo jasné všetkým hneď na začiatku, že to neprejde len tak.

Chvíľu sme pred tými dverami len tak stáli, no nakoniec to už Adam nevydržal a na ne zabúchal. Dlho bolo ticho. Asi po desiatich minútach zaštrngotali na druhej strane kľúče a zašramotil zámok. Cez škáru z tmy vykukla známa hlava. Chvíľu zaostroval a skoro radostne povedal:

„No poďte, chlapci, už vás čakám.“

Otvoril dvere dokorán a ustúpil. Mlčky sme vošli dnu. Dedo za nami zavrel a zamkol. Usadil sa za stôl, vyhodil dohorenú cigaretu z cigaršpičky a pripálil si ďalšiu.

„Dáte si niekto kávu?“ opýtal sa nečakane.

Nechceli sme.

„Tak chlapci, stala sa taká veľmi nepríjemná vec, preto som vás zavolať, aby sme veci dali do poriadku, aby sme do toho nemuseli miešať vrchnosť, a vybavili to tu a teraz. Čo navrhujete?“

No musím povedať, že sme čakali čokoľvek, ale toto určite nie. Ten sa s tým nebavil. Preskočil celú stať dokazovania a vysvetľovania. Mlčali sme.

„Predpokladám správne, že ste ten rum už dávno vypili a nemôžete ho vrátiť?“

Mlčky sme pritakali.

„To je dobre,“ zašomral si pre seba.

„Keby sme vám za tú fľašku doniesli konzervy?“ skúsil to Adam.

Rumanček sa zamyslel.

„Pol litra rumu, to je – tristo konzerv,“ povedal pomaly z dymového oparu, „máte tristo konzerv?“ zadíval sa na Adama.

Adam to chcel zachrániť:

„Tak donesieme.“

Prekvapene sme všetci na neho pozreli, odkiaľ chce zohnať tristo konzerv.

Našťastie sa to Romanovskému očividne nepáčilo, lebo záporne pokýval hlavou.

„Tak sa obchody nerobia. Na dlh nedávam nič, chlapci. Momentálne o konzervy záujem nemám.“

„Tu sa dá zohnať rum za tristo konzerv?“ neveriacky sa opýtal Tomáš.

„Všetko je na predaj, dôležitá je cena. Momentálne pre mňa tá fľaša takú cenu nemá.“

Tomáš smutne zvesil hlavu.

„Mám pre vás návrh. Obchodný návrh. Poviem vám to na rovinu, páčite sa mi, ste bystrí, len málokomu sa tu podarilo ma ojebať. To s tou fľaškou bolo skvelé. Zaujímalo by ma, ako ste ju odtiaľ odniesli?“

„Spustil som ju na špagáte záchodovým okienkom,“ priznal sa Filip.

„Staré, ale osvedčené. Blahoželám! Každopádne ste mi spôsobili škodu a uznáte, že mi to musíte nejako kompenzovať. No nebudem chodiť okolo toho ako pes okolo horúcej kaše. Nie ste malé deti. Som za každú srandu, ale každá sranda čosi stojí. Ako som už povedal, páčite sa mi – páčia sa mi mladí chalani – no ešte viac sa mi páčia ich trenírky. Použité trenírky. Určite chcete vedieť, prečo chcem trenírky od vás, keď ich mám plný sklad. Dôvod je jednoduchý: Viac ma to vzrušuje, keď viem, od koho tie trenírky sú, a samozrejme že nestačí, že sú nosené, musia byť aj od semena, a navyše takéto trenírky viem vonku dobre speňažiť. Preto mám pre vás návrh. Vy my tu teraz dáte svoje trenky, a tým vám tu fľašku odpustím, čo vy na to?“

Musím povedať, že toto sme naozaj nečakali, tak sme po sebe len civeli, ale súhlasili sme.

„Ešte jedna vec! Za to, že ste ma okradli, jeden z vás ma teraz vyfajčí. Viem, ako to tu chodí, takže na mňa nemusíte nič hrať. Ako prvoročiaci musíte húliť vtákov, až sa vám robia hrče za ušami, tak verím, že to viete dobre. Dohodnite sa, kto to bude.“

Vstal a odišiel do svojho kumbála.

Stále sme nevychádzali z údivu, hádzali sme na seba len spýtavé pohľady.

„Pôjdem ja,“ zahlásil Filip.

Nikto neprotestoval. Musím povedať, že mi naozaj odľahlo, síce som už mal v ústach kde čo, ale ešte som nikdy nežužľal takú starú vecheť.

Rumanček o chvíľu vyšiel s novou krabičkou cigariet. Rozbalil ju, známym rituálom si pripravil cigaretu, zapálil ju a do dymu zachrapčal:

„Môžete začať.“

Dali sme si nesmelo dole nohavice a ostali len v trenírkach. Vytiahli sme si z trenírok vtákov a začali ich pozvoľna naťahovať.

Snažil som mať zatvorené oči, aby som nevidel realitu. Predstavoval som si Kamila, ako spí nahý na posteli, ako sa sprchuje a voda steká po jeho krásnom tele, ako si kreslí do skicára, občas na mňa zasnene pozrie a nechce mi ukázať, čo nakreslil. Ako sa bozkávame... Začal som tvrdnúť. Občas si do toho Rumanček odkašľal. Pri predstave, ako mi Kamil natiera masťou boľavý zadok, to na mňa prišlo.

Rýchlo som si pretiahol gumu od trenírok cez vtáka, dohonil sa cez látku a vystriekal sa do trenírok. Stál som tam len tak, s mokrým fľakom.

Rumanček spokojne prikyvoval.

Onedlho za mnou sa urobil Tomáš. Mal toho naozaj hodne, látka nestihla všetko semeno nasať, niečo mu stieklo aj po nohe, kým sa mu vták neukľudnil.

Vzápätí začal striekať Filip. Ten skoro nestihol natiahnuť trenky.

Dědek nás pozorne sledoval.

Adamovi sa nejako nedarilo, menil si ruky, natáhal si miešok, no jeho kamoš nechcel nabrať požadovaný tvar. Miesto blaženého výrazu mal skôr zúfalý. S Filipom sme na seba pozreli – vedeli sme čo treba. Filip sa k Adamovi postavil z jednej strany, ja z druhej. Filip ho začal hladiť po hrudníku, ja som sa zameral na brucho a zadok. Tomáš keď to videl, postavil sa za neho tak, aby sa ho dotýkal a začal mu hladiť ramená. Adam stále bojoval, no nemalo to požadovaný efekt. Filip prevzal riadenie a jemne mu začal pretáhať predkožku. Ja som mu rukou zatiaľ jemne prehadzoval vajka. Tomáš sklonil hlavu a začal mu jemne bozkávať krk a šiju. Zabralo to! Adam bol tvrdý ako z bakelitu. Zavrel oči a slastne stonal. Začal som mu vajka olizovať, čo ho veľmi vzrušilo. Stiahli sa mu k podbrušku a miešok sa mu scvrkol. Vedel som, že o chvíľu bude aj on. Zrazu sa zhlboka nadýchol, napol celé telo – ledva som mu stačil prikryť vtáka trenírkami – a už aj striekal. Usmiali sme sa s Filipom na seba a ešte sme ho dohonili. Tomáš ho ešte priateľsky tľapol na záver po zadku.

Rumančekovi sa naše trenky ohromne páčili. Ihneď doniesol igelitové vrecúška so zipsom a uložil si trenky každé samostatne. Vysvetľoval nám, že ľudia sú rôzni a každý ma záujem o niečo iné. Nieкто chcel len jednodňové, nieкто trojdňové, nieкто aj staršie. Niekomu sa páčia so žltými a bielymi mapami vpredu a škrkátkom vzadu. Všeobecne je platné, že čím väčší prasák, tým lepšie platí. Niekomu sa páčia trenírky, niekomu ponožky, iní majú radi tenisky, niektorí topánky, či už pracovné, vychádzkové alebo čižmy, či už kožené alebo gumáky.

Došlo mi, že dedo si týmto veľmi dobre privyrába a má naozaj prehľad.

Rumanček starostlivo vrecúška poukladal.

„Kto ide splniť druhú časť úlohy?“ spýtavo sa na nás pozrel.

Filip sa pohol smerom k nemu.

„Výborne! A vy ostatní si zatiaľ chodte z regála vybrať čisté trenky a zapíšte to na kartičky.“

Prikývli sme.

Rumanček zmizol s Filipom vo svojom kutlochu a zavrel dvere. My sme tam ostali stáť traja s holými zadkami.

„Poďme si po trenky,“ povedal som len tak, aby nebolo ticho. Zobrali sme trenky aj Filipovi, obliekli sa a čakali.

Netrvalo dlho...

Netrvalo dlho a Filip vyliezol. Pozrel sa na nás, otvoril veľké ústa, pery zošpúlil do tvaru „O“, palcom a ukazovákom si obtrel kútiky, potom si dlane obúchal o seba, ako by ich mal od múky, a s úsmevom zašepkal:

„Vycucol som ho.“

Nikto to nekomentoval. Tícho sme sa aj vracali. Poviem ti, že osobne som čakal hocičo iné. Očakával som, že to bude... No v podstate som nevedel, čo mám očakávať, akurát som vedel, že to, čo sme urobili, bude mať nejaké hrozné následky, ale až tam moja fantázia nesiahala.

Pripomenulo mi to, ako sme raz v škole mali písať koncoročnú písomku z dejepisu. Učiteľka bola strašná sekera – veľmi sme sa jej všetci báli. Celý víkend som sa učil, a aj tak som ráno išiel do školy s tým, že to nedám. Dejepis bol štvrtú hodinu, tak každý si ešte robil tie tri hodiny ťaháky – písali sme si dátumy po laviciach, po oknách, všade, kde sa len dalo. Zazvonilo na hodinu a všetci sme čakali ako na popravu. Po desiatich minútach prišiel zástupca s tým, že učiteľka musela náhle odísť, tak si máme v tichosti opakovať učivo. Ale neviem, či dnešný zážitok sa dá s týmto porovnať. Od Rumančeka by som čakal čokoľvek, ale to, že bude taký zbehlý v týchto veciach a vyklúje sa z neho takýto fetišista, som naozaj nečakal. Na druhej strane... Kde inde by si takého hľadal?!

„Chcel by som vám povedať...,“ začal nesmelo Adam.

„Adam! Nikoho to nezaujíma – či si, alebo nie si gay, nebudeme to rozoberať,“ zahriakol ho Tomáš a pridol do kroku.

Zasmiali sme sa.

„To som práve... Chcel som len povedať, že ku mne ešte nikto nebol taký nežný, ako dnes vy. Preto mi to prišlo veľmi vzrušujúce. Bol to zatiaľ môj najkrajší erotický zážitok,“ ticho dodal a pridol do kroku aj on, aby nebol pozadu.

„Aj môj...“ dodal sarkasticky Filip.

Všetci sme vedeli, čo tým myslel, a začali sme sa smiať. Napätie povolilo a kráčali sme zasa v dobrej nálade.

„To by som na teba nikdy nepovedal, že si taký labužník,“ podpichol ho Tomáš, za čo si vyslúžil buchnúť do pleca, ale nijako na to nereagoval.

Za zatáčkou sme zbadali nastúpenú rotu pred ubytovňou. Rýchlo sme sa zrovnali, aby sme šli v tvare a niekto nás nezdrbal. Pred jednotkou stál nazlostný Igor a niečo na všetkých kričal, no nerozumeli sme čo. Boli sme ešte dosť ďaleko. Ale šípili sme, že to nič dobré určite nebude, keď takto zúrili.

Filip chcel požiadať Igora, aby nám dovolil zaradiť sa do tvaru, ale ten ho len mávnutím prerušil, čo znamenalo, že nemá otravovať a okamžite sa máme všetci zaradiť na miesto, čo sme rýchlo urobili, aby si nás náhodou nevychutnal taký nasratý.

Igor nám rôzne po skupinách nadával a z toho, čo som počul, som vydedukoval, že vychovávateľ robil námatkovú kontrolu roty, našiel nejaký bodrel a kontraband, za čo sú už všetci inštruktori u neho a práve ich trestá.

Igor zrejme dostal prvý. Vykrikoval nám, že boli na nás všetci asi veľmi dobrí, no kamarátstvo skončilo a len teraz uvidíme, čo je Cukrová Hora, a spraví nám zo života peklo.

Na to sme museli všetci zaujať polohu pštrosa, čo v preklade znamenalo položiť hlavu na cestu, dvihnúť zadok, rozkročiť vystreté nohy a ruky dať za chrbát, a takto zotrvať, kým nedostaneme iný rozkaz. Táto poloha bola veľmi neprijemná, pretože za malú chvíľu ťa začal bolieť krk a hlavne ramená, pretože ruky za chrbtom v tejto polohe začali veľmi rýchlo trpnuť. Igor chodil pomedzi nás a stále nám nadával. Keď sa mu niekto zazdal, že sa fláka, tak ho skopal, nechal ho robiť kliky, alebo

drepy, alebo nejako inak zlepšovať jeho telesnú kondíciu, za čo mu musel dotýčný náležitým spôsobom poďakovať.

Už som myslel, že tomu nebude nikdy koniec, keď konečne z budovy vyšli všetci inštruktori a do spevu im evidentne nebolo. Niečo sa potichu radili s Igorom, načo Igor predniesol, že teraz prečíta mená tých, ktorí sa niečím pri dnešnej kontrole previnili, a tí pôjdu teraz hneď k vychovávateľovi, ktorý ich osobne sám potrestá, ale že to nie je nič proti tomu, čo ich čaká večer od inštruktrov, pretože to tak ďalej nejde, aby oni boli trestaní za to, že sú na nás takí dobrí, a bla-bla-bla... dokolečka – dokola.

V duchu som dúfal, že som zase nenechal niekde nejaké ponožky, no od minula som si na veci dával veľký pozor a nevedel som o ničom takom, čo by ma mohlo dostať do nejakého maléru. Nato Igor prečítal z papiera, ktorý mu Marek podal, sedem mien, a keď som ako posledné začul to svoje, skoro som zamdlel, ale našťastie som mal hlavu už natoľko prekrvenú, že sa v tejto polohe odpadnúť nedalo. Najhoršie na tom celom bolo to, že predo mnou Igor prečítal Kamila.

Keď sme obaja vstávali zo zeme, len sme sa na seba nechápavo pozreli a nastúpili sme si rýchlo k ostatným vyvolaným – vyvoleným – pred jednotku. Nemal som odvahu sa na Igora ani pozrieť, no aj tak som kútkom oka zazrel jeho nenávistný pohľad a vedel som, že mi to určite poriadne zráta.

K vychovávateľovi nás odviedol Ernest. Celú cestu sa vytešoval, ako si to odskáčeme. Prechádzali sme celou rotou, ktorá bola ako keby tade prebehol hurikán. Všade po podlahách boli rozhádzané veci zo skriň a matrace z postelí. To už zrejme zúrili porote nahnevaní inštruktori. Čakali sme na chodbe pred kanceláriou, zatiaľ čo nás Ernest ohlásil. Po chvíli Ernest z kancelárie vyšiel a poslal dnu prvého z nás. Posmešne si nás všetkých premeral a s poznámkou, že teraz uvidíme, čo je to pevná ruka, zmizol na schodisku.

Srdce mi bilo až v krku. Kamil len bez slova hľadel do zeme. O chvíľu boli počuť cez dvere rany trstenicou – ako dopadajú na holý zadok – sprevádzané stonom a neskôr aj hlasnejšími prejavmi trestaného úbožiatka. Pri päťdesiatke som rany radšej prestal počítať.

Konečne sa dvere otvorili. Chalan bol celý červený, uplakaný, utieral si slzy a povedal meno ďalšieho hriešnika, ktorý ho mal vystriedať. Keď prechádzal okolo mňa, kývol som na neho hlavou, no len pokrútil hlavou a bez slova odišiel. Najradšej by som už bol na jeho mieste. To čakanie bolo nekonečné. Bolo mi ľúto Kamila – najradšej by som ho držal v objatí. Bol úplne zelený od strachu. Konečne sme ostali na chodbe len sami dvaja. Prišiel som k nemu bližšie a položil mu ruku na plece a pohladil ho. Ťažko vzdychol. Pozrel sa mojim smerom, rukou mi chytil palec ruky a stisol ho. Dodalo mi to energie, ktorá – ako som na ňom videl – z neho dávno vyprchala každou ranou, ktorú sme cez dvere začuli.

Keď sa dvere otvorili, strhli sme sa a postavili na miesta. Nevieš si predstaviť, aké bolo moje zdesenie, keď vychádzajúci povedal, že máme ísť dnu obaja. V hlave mi to vírilo, ako by niekto zapol obrovský mixér, v ktorom krúžili všetky okolnosti, za ktoré by sme mohli byť tu.

Vošli sme dnu, ja som zahlásil náš príchod, pretože Kamilovi by si sa krvi nedorezal. Vychovávateľ sedel za stolom, fajčil, košeľu mal rozopnutú, rukávy vyhrnuté, pod pazuchami mal obrovské mapy od potu. Pot mu tiekol aj po tvári, z čela a odkvapkával mu z fúzov. Trstenicu mal položenú krížom cez písací stôl a v ruke držal Kamilov skicár. Kamil skoro omdlel.

Vychovávateľ dvihol oči od skicára, zazrel na mňa zpod obočia a zavelil:

„Vyzleč sa!“

Nezaváhal som ani na minútu, že či sa to týka mňa, a okamžite som bol nahý.

Vychovávateľ prehadzoval stránky v skicári, díval sa striedavo na mňa, potom zase skúmavo do skicára.

„To si kreslil ty?“ opýtal sa rázne a prísne, pričom sa zadíval na Kamila.

„Áno,“ odkašľal si Kamil zastreto, „áno, p..“

„Áno,“ odkašľal si Kamil zastreto, „áno, pán vychovávateľ!“ opravil sa.

„A to čo, vy ste nejakí buzeranti, že sa tu kreslíte holí s nejakými srdiečkami?“ zreval silným hlasom, z ktorého sa nám obom podlomili kolená.

Nechápal som, o čo ide, ale rýchlo mi došlo, že Kamil moju skicu zrejme nejako romanticky upravil.

Kamil sklopil hanblivo zrak k zemi a bez známky nejakého pokusu o zastieranie z neho ticho vyšlo:

„Áno, pán vychovávateľ.“

To som sklopil zrak už aj ja, a ako som tam stál nahý, cíti som, že mi, nie že horia uši, ale že svietim na červeno celý ako semafor. Prial som si byť mŕtvy, spopolnený, naložený do konzerv a spustený do uránových baní, aby ma nikto nikdy nenašiel.

„A to si len tak? Naživo?“ nevšímal si vychovávateľ naše rozpaky a stále porovnával kresbu s originálom.

„Áno, pán vychovávateľ,“ zopakoval Kamil znova tú istú vetu.

„A z fotky by si vedel?“ nestrácal vychovávateľ záujem.

„Áno, pán vychovávateľ,“ zopakoval Kamil už smelšie.

Vychovávateľ položil otvorený skicár na stôl:

„Ale počúvaj ma! Nechcem nejakú takúto malú prkotinu. Chcem to v životnej veľkosti. Dokázal by si to?“

„Áno, pán vychovávateľ.“

Vychovávateľ až poskočil a v očiach mu začali behať iskričky.

„Koľko času na to potrebuješ?“ opýtal sa už miernejšie, no stále rázne, aby to nestratilo dekórum.

„Tak po večeroch by som to mohol mať hotové za týždeň, pán vychovávateľ,“ povedal nespelo.

„Ty si ma nerozumel? Koľko času! Nebudeš to kresliť po večeroch, nikto o tom na rote nebude vedieť, jasné? Budeš to kresliť tu – u mňa!“

Kamil sa chytil príležitosti:

„Tak štyri až šesť hodín, ak to má byť poriadne, pán vychovávateľ. A potrebujem dobrú fotku – najlepšie čiernobiely.“

Vychovávateľa jeho odpoveď uspokojila – až spokojne pokýval hlavou.

„Pod' sem!“ zavelil, „tu mi na papier napíš, čo všetko na to potrebuješ.“

Kamil pristúpil k stolu a začal písať na papier a vysvetľovať, na čo mu čo treba.

Ja som tam stále stál jak hydrant a očividne si ma nikto ani nevšimol. Vychovávateľova priateľka bude mať narodeniny, tak si vymyslel, že jej daruje portrét v životnej veľkosti. Ten mu Kamil nakreslí. Nikdy by som nepovedal, že tento hromotník je taká romantická duša, a chcel tam okolo toho jej portrétu všetky tie srdiečka a – ako povedal – „romantické kokotiny“ tak, ako to mal Kamil v skicári okolo mňa. Dohodli sa, že zajtra ráno Kamil príde a vychovávateľ mu nechá kanceláriu k dispozícii.

„Nemohol by tu zajtra so mnou prísť aj Peter?“

Vychovávateľ na neho zazrel.

„Budem potrebovať pomôcť s paspartou, aby to bolo perfektné,“ obhajoval sa rýchlo Kamil. Zatváril sa, ako by pasparty raňajkoval každý deň.

„Dobre teda!“ súhlasil vychovávateľ.

Neveriacky som vypleštil oči.

„Ale keď to nebude perfektné, tak z vás oboch stiahnem kožu za živa!“ zareval prísne vychovávateľ, ale bolo vidieť, že je nadmieru spokojný.

„Teraz vypadnite!“

Ubezpečovali sme ho, že určite spokojný bude, zatiaľ čo som sa obliekal.

„A nie že si tu budete honiť kokoty, to by som vám ich musel vytrhať!“ zakričal za nami, kým sme zatvárali dvere.

Rýchlo sme obaja prešli chodbou na schodište, aby náhodou za nami nevybehol, že niečo zabudol, a až tam sme sa zastavili. Pozreli sme sa na seba a začali sme sa smiať, držiac sa, aby sme sa nesmiali príliš nahlas. Nemuseli sme nič hovoriť – obaja sme vedeli, že toto nikto z nás určite nečakal. Tento výprask nás obišiel. Začal som sa ale obávať toho, ako to vysvetlíme inštruktorom. Ako to, že sme obišli bez výprasku?! To, čo od Kamila vychovávateľ chce, nemôžeme nikomu povedať.

Tak ako inštruktori sľúbili, tak si nás všetkých previnilcov večer podali. Vychovávateľ dal inštruktorom všetky vyzbierané predmety, za ktoré udelil tresty: Bol tam uterák, nejaké oblečenie, pár strán vytrhnutých z porno časopisu a samozrejme Kamilov skicár.

Igor išiel do vývrtky. Zobral si na paškál mňa do svojej izby. Viac ho sralo to, že si Kamil na skicár nedal pozor ako to, prečo nás vychovávateľ nepotrestal. Dal mi poriadne zabráť. Cvičil som tam pred ním nahý jak šialená opica, potom som sa musel prehnúť cez stoličku a dostal som 50 rán na holú, k čomu ma poriadne priviazal opaskami, aby som sa nemohol ani pohnúť. Musel som nahlas počítat' a ďakovať! Zadok som si už vôbec necítil. Potom ma odviazal, opasok mi dal okolo krku ako obojok a ťahal ma zaň na chodbu po štyroch ako psa. Šiel ráznym krokom, ledva som mu stačil. Chalani, čo boli na chodbe, nestíhali odsakovať, a tak ich odsotil, aby mu nestáli v ceste.

Vpálili sme do umyvárky, ja šmykom za ním. Netrúfol som si zaostávať. Boli tam všetci inštruktori a Kamil zavesený v sprchovacom boxe za ruky o potrubie. Bolo jasné, že s ním už hodili reč. Okolo hlavy mal omotaný mokrý uterák. Ernest mal na sebe gumenú zásteru a gumáky a v rukách držal hadicu. Kamil sa triasol od zimy na celom tele. Chceli vedieť, čo sme vychovávateľovi povedali, že nás nepotrestal. Kričali na mňa jeden cez druhého. Vyšlo mi z toho, že si myslia, že sme bonzáci, a chceli vedieť, čo sme nabonzovali. Najprv mi prikázali robiť kolotoč. To bola spoločenská hra, pri ktorej sa postavili všetci do kruhu, ja som ku každému musel pristúpiť, poprosiť ho, aby mi venoval svoj čas, a keď mi vlepili facku, tak vďačne poďakovať. Prvý krát som padol na zem asi po piatom kole, no kopancami ma donútili vstať a hra pokračovala. Zvonilo mi v ušiach, tak som už ani nepočul, ako mi nadávajú do bonzákov a nech poviem, čo sme u vychovávateľa robili.

Asi po pol hodine to už bolo na mňa veľa a nevládal som sa postaviť, tak ma odtiahli do sprchovacieho boxu a Ernest na mňa začal striekať vodu z hadice, nech sa konečne zobudím a začnem spievať, pretože oni to zo mňa skôr či neskôr dostanú. Skučal som a kričal, no Ernest mi práve vtedy s radosťou nasmeroval prúd vody na tvár, tak som jej mal hneď plné ústa. Keď som sa snažil zakryť si tvár rukami, zmenil smer prúdu vody na môj rozkrok, čo všetkých bavilo asi najviac, pretože ho hlasno so smiechom povzbudzovali. Keď sa im zdalo, že mám dosť, znova vyskúšali kolotoč. Takto to zopakovali niekoľko krát. Líca mi úplne horeli. Nakoniec som ich už mal také znečítlivené bolesťou, ako keď dostaneš injekciu pri trhaní zuba. Nevedel som už ani poriadne rozprávať a pľul som krv, čo som si občas poranil líca o zuby.

Mňa to nebavilo od začiatku, no zdalo sa, že už to nebaví ani ich, čo som bol v podstate rád, no bál som sa, akú zmenu vymyslia teraz.

Samo prišiel ku mne, zviazal mi ruky za chrbtom.

„Veď on nám to ešte rád povie aj sám,“ uškrnul sa, „poriadne ho držte!“ povedal lišiacky a pokynul Ernestovi.

Štefan mi dal kravatu a druhou rukou ma chytil za zviazané ruky za chrbtom.

Marek pustil vodu a Ernest nasmeroval prúd hadice na trasúceho sa Kamila. Spod ručníka bolo počuť krik. Kamil nemal moc priestoru na uhýbanie sa, ako tam tak visel, nič nevidel, tak len trpel. Už bol taký zmorený, že nevládal ani kopať nohami a otáčať sa. Vytočilo ma to do zúrivosti, trhal som sa, no Štefan ma silno držal, tak, aby som sa musel na to pozerieť a prišli mu pomôcť aj Marek s Dušanom.

„Chce, aby mu Kamil nakreslil frajerku!“ zakričal som zúfalo.

„Prestaňte! Je to pravda! Videl Kamilov skicár a chce, aby mu Kamil nakreslil frajerku v životnej veľkosti podľa fotky – bude mať sviatok,“ plakal som, „zakázal nám to komukoľvek p..“

„zakázal nám to komukoľvek povedať.“

Štefan uvoľnil zovretie a ja som sa spustil na zem a plakal som. A nie len od bolesti.

Ernest prestal na Kamila striekať.

Igor pristúpil ku Kamilovi a strhol mu ručník z hlavy:

„Je to pravda? Máš mu nakresliť frajerku?“

Kamil prikývol, lapajúc po dychu:

„Povedal, že z nás stiahne kožu zaživa, keď to niekomu prezradíme.“

Vzlykal som. Igor pristúpil ku mne. Štuchol do mňa nohou, až som ostal ležať. Prišliapol mi nohou krk a pozrel mi do očí:

„Zapamätaj si to dobre a navždy: Chovanci nemajú s personálom žiadne tajomstvá – mohlo by ich to stáť život!“ pritlačil, až som sa rozkašlal, „rozumel si?!“

„Rozumel,“ zakašľal som a zvalil sa nabok, aby som sa zbavil jeho nohy na krku.

„Teraz vypadni na chodbu, dohodneme sa, čo s vami urobíme.“

Triasol som sa na celom tele. Bolo mi zima, všetko ma bolelo, mal som strach o Kamila, o seba, bol som unavený, zmorený. Neviem, ako dlho som tam bol, ale netrúfol som si ani sa pohnúť, aby som počul, keď ma budú volať. Naťahoval som uši, ale nerozumel som, čo hovoria, no bolo počuť, že sa hádajú.

Samo vybehol z kúpeľne do izby, no o chvíľu sa zase vrátil. Vrava na chvíľu ustála, začul som Kamilov bolestný výkrik a zase sa hádali. Po dlhej dobe sa zdalo, že sa dohodli a zavolali ma dnu.

„S Kamilom ste porušili zásadu, že prváci sa nesmú medzi sebou nijak zblížovať, a je nad slnko jasnejšie, že vy dvaja máte medzi sebou viac než kamarátsky vzťah.“

Chcel som protestovať, nadýchol som sa, že niečo poviem na svoju obranu, no Igor ma zahriakol a pokračoval:

„Vieme o všetkom, čo sa na rote deje, skôr či neskôr sa vždy dozvieme o všetkom. Ide len o to, či to chceme, alebo nechceme riešiť. Najčastejšie niečo riešime, keď sa to od nás očakáva, nemyslíte si, že keď si na izbe po večierke fajčíte navzájom kokoty, tak ste jediní, kto tam nespí. Už si o vás šušká celá rota. Aby sme tu šuškandu zastavili, zajtra na večierke vyhlásime, že tá Kamil vyzval na súboj. Zápas prebehne o dva týždne v telocvični. Ten zápas prebehne a vy sa budete reálne biť.“

„Ja Kamila nikdy neudriem,“ rázne som protestoval.

„Chlapče, ja som sa ťa na nič nepýtal! Ten zápas prebehne na 12 kôl a skončí to KO.“

Igor vytiahol z vrecka malú čiernu plastovú vec. Vytiahol z nej teleskopickú anténu.

„Toto je diaľkový ovládač na elektrický obojok pre psa. Kamil ho má práve okolo vajec. Dá sa tu nastaviť intenzita elektrického impulzu od jedna do sto. Ak by som videl, že sa odmietaš biť alebo údery predstieraš, urobím toto,“ stlačil červený gombík.

Kamil zvraskol a skrútilo ho v křči.

„Alebo toto,“ pošťukal niečo na ovládači a Kamilovi sa podlomili nohy. Triaslo s ním, stratil vedomie a po stehnách mu začal tieť pramienok moču.

Prepadlo ma zdesenie.

„To isté budeš mať na sebe ty, ak by sa do toho Kamilovi nechcelo. Je ti to jasné?“

„Áno, áno, je mi to jasné, len už nič prosím vás nestláčajte, pane!“

Dušan s Marekom Kamila vzkriesili, dali mu krabičku na remienku dolu z vaječ, odviazali ho a nechali ho v sprchovacom kúte na zemi.

„Choď pomôť kamarátovi,“ povedal Igor posmešne a odišiel.

Inštruktori boli viditeľne s výsledkom spokojní, ťapkali si, občas niekto niečo vtipné na našu adresu poznamenal, no nakoniec nás tam nechali samých.

„Keby som nebol priviazaný, rozbil by som im všetkým papule!“ zašomral Kamil, keď som mu pomáhal pozbierať sa na nohy. Hneď mi bolo lepšie, keď som počul, že ho humor neprechádza.

„Tebe rozbijem tiež, za to, že si im to povedal,“ chytil sa ma okolo ramien, aby sa pridržal.

„No poď, ty môj bitkár! Budeš mať ešte príležitosť,“ pobožkal som ho.

Silne ma objal a bozk mi opäťoval. Tisli sme sa k sebe v tom sprchovom kúte, celí mokří a bozkávali sa, ako by sme boli niekde na pláži a práve sme vyliezli z mora. Chveli sme sa zimou, ale hriala nás prítomnosť toho druhého. Pohladel som ho po mokrej hlave, drobné kvapôčky odstrekli z jeho krátkych vlasov na moju tvár. Uvedomil som si jeho vôňu. Už dávno mi stál, a ani ja jemu som nebol ľahostajný.

„Pod' do mňa,“ zašepkal Kamil a otočil sa mi v náručí chrbtom. Vystrčil na mňa ten jeho krásny malý guľatý zadok, došľahaný od výprasku, ktorý neskutočne príjemne hrial.

„Pod' do mňa, prosím ťa. Chcem ťa!“ šepkal a obtieral sa mi zadkom o juniorka.

Rukou som si pomohol nájsť správny smer a pomaly som do neho vníkol.

Slastne zastonal a vstrčil mi zadok ešte viac v ústrety. Zotrvali sme chvíľu v nehybnom zovretí.

„Pre túto chvíľu sa oplátilo žiť,“ otočil hlavu ku mne v ústrety bozku.

Začal som pomaly prirážať.

Kamil sa jednou rukou sa oprel vedľa hlavy o studené kachličky, no druhou ma pevne tisol za zadok k sebe.

Zrýchľoval som tempo, bol som hrozne nadržaný. Kamil tiež zadkom tvrdo prirážal.

Cítil som, ako to zo mňa ide, chcel som ho vytiahnuť, no Kamil ma zadržal, a tak som ho naplnil poriadnou dávkou. Akonáhle mnou začalo v ňom cukáť, Kamil nemeškal a začal striekať tiež. Cítil som, ako pulzuje. Ostal som v ňom a objal ho. Zhlboka sme obaja dýchali. Priložil som pery na jeho krk a cítil som, ako mu v žile bije rýchlo srdce. Ukludnili sme sa spoločne. Kamil sa otočil, objal ma a pobozkal.

„Ďakujem! Toto ma dnes zachránilo,“ povedal hľadiac mi priamo do očí.

Zaspával som na bruchu. Zadok ma riadne bolel od výprasku, bolela ma tvár a v podstate každý sval. Nenatrel som sa ani tou Igorovou masťou – bolo mi to už jedno. Hrial ma jediný pocit: Že v tom nie som sám a že Kamil za to všetko trápenie naozaj stojí. Že to má nejaký zmysel. Zaspal som s úsmevom na perách.

Snívali sa mi Vianoce. Strašne som chcel rozbaľovať darčeky, no nechceli ma ku stromčeku pustiť...

Najprv som musel dojesť večeru, potom ešte rozrezať a zjesť jablko, babka ma okríkla, že ešte orech, ešte odložiť šupinu z kapra...

Konečne ma už pustili, no tam, kde zvykol byť stromček, zrazu stromček nebol, lebo že je v druhej izbe! Tak sme museli ísť do druhej izby...

Tam síce stromček bol, no neboli tam darčeky, lebo sme prišli neskoro...

Ale možno v kuchyni ich ešte stihneme! Tak som utekal nejakou dlhou chodbou, na konci ktorej bol železničný vozík na balíky, no darčeky už na ňom neboli, pretože ich už všetky naložili do toho vlaku, ktorému odchod práve výpravca odpískal.

Tak som rýchlo ešte stihol naskočiť a ponáhľal som sa do poštového vagóna, no nemohol som ho nikde nájsť.

Nakoniec som Kamila našiel sedieť v poslednom kupé pri okne.

„Kam to smeruje, Peťo?“ opýtal sa ma.

„Neviem, Kamil,“ odpovedal som a díval sa z okna s ním, ako vonku uteká krajina. Išli sme okolo našej záhrady.

Babka sedela v hojdacom kresle pod slnečníkom a mávala nám.

„Aha, to je Cukrová Hora,“ postavil sa Kamil a ukázal prstom na kopec v diaľke.

A ja som vedel, že to je ten najkrajší darček v mojom živote, aký som kedy dostal. Sedel som tam s tým balíčkom sám, okolo chodili ľudia, nikto si ma nevšímal, no ja som sa hrozne bál, aby som oňho neprišiel.